

Bukkejagt d. 5/9 2010

Søndag d. 5/9 kl. 12,17 skyder jeg en fin ulige 6 ender i 101

Min mand Carsten inviterede mig til Haggadal i Sverige på bukkejagt. Vi ville da også lige se efter vildsvin hvis vind og vejr var med os.

Vi kørte hjemmefra torsdag eftermiddag, og var fremme ved huset sent om aftenen. Vi indkvarterer os spiser sent aftensmad, hvorefter vi gik på hoved til køjs. Vi skal trods alt tidligt op om morgenen.

Vi var på jagt morgen og aften, fredag, lørdag er vi på morgen jagt, ser intet. Vi beslutter at gå i skoven, der skal kikkedes til foderpladserne, og der skal snitsels til et par elgpas. Vi finder en del svampe, som bliver taget med hjem og spist.

Vi har besluttet at droppe bukkejagten resten af dagen, og i stedet tage ud til aften, og se om vi skulle være heldige med et vildsvin i stedet. Det er vi desværre ikke. Vi kommer sent hjem, og er gennem kolde. Derfor beslutter vi at sove lidt længere og vente med at gå ud og kikke efter buk, til op af formiddagen. Vi skal også pakke og lukke huset ned inden vi skal hjemover. Kl. 10 søndag formiddag kører vi ud på reviret. Efter de sidste morgeners kølighed er det super at komme ud til en strålende sol, og næsten ingen vind.

Efter at have mast mig frem til tårnet, gennem, små træer, buske, skjulte fælder og torne krat, får jeg møvet mig og alt mit habengut, op ad en, stejl stige, til et fint tårn, og får sat mig tilrette, med riffel og kikkert, samt fotografiapparat.

Den første time, sidder jeg bare og nyder en pragtfuld, solrig stille stund, jeg sidder i tårn 101, på et stort revir med skov næsten hele vejen rundt, på selve stykket er terrænet, meget kuperet med masser af små træer, og buske samt klipper. Der er et stykke i den ene ende hvor der er rigtig mange store bregner.

Der er ikke en vind der rører sig. Man hører kun fuglene, specielt et par skovskader er rimeligt uenige, de flyver rundt efter hinanden, tværs over reviret og skræpper op.

Jeg kikker jævnlgt rundt, på stykket, og pludselig står der en elgkalv, oppe i skovkanten, lidt til venstre for mig, jeg tager forsigtigt kikkerten op og sidder og nyder synet, og så er der med et, 2 elgkalve. Dyrene har det med at skyde op af jorden som om de bor dernede. Med et ser jeg en stor mørk skygge inde mellem træerne, og vupti der er en enorm stor elg ko, hun kommer aldrig helt ud på stykket, men det gør derimod de 2 kalve, de trasker sorgløst rundt og får spist en masse.

Jeg skriver til Carsten at jeg sidder der og nyder synet af de 2 kalve, og koen som jeg hele tiden kan skimte i skovkanten.

På et tidspunkt kommer den ene af kalvene, hen i nærheden af området med de mange store bregner, her får kalven åbenbart stødt en buk, for pludseligt står han der bare, som skudt op ad jorden.

Jeg syntes at der er noget der stikker en del op over ørene, men det går så stærkt at jeg ikke når at se opsatsen ordentligt, men er ikke i tvivl om at der er noget, og at det ser lidt anderledes ud.

Bukken begynder at gå op mod skoven, væk fra mig, jeg har fået riflen op og stillet optikken op, så jeg ser ham fint. Bukken går ude på ca. 120 m.

Jeg følger ham nøje, i riffelkikkerten, men jeg kan ikke rigtigt få hold på ham, da han nærmest går op mod skoven væk fra mig, og indimellem er han skjult af store sten og buske. Kan stadig ikke se opsatsen ordentligt, men det er lige som om de bukker lidt den forkerte vej? Og så er der noget med farven? Eller er det lyset?

Da han kommer op til skoven vender han hele, højre side til mig, og begynder at rode i jorden, det er lige det jeg har ventet på, og jeg er klar, han står lige i skovkanten, jeg sigter, bang skuddet går af, og jeg føler mig helt sikker på mig selv lige i det sekund, skuddet sidder helt perfekt. Jeg er bare slet ikke i tvivl. Kl. er 12,17. og jeg er stolt som en pave.

Så ser jeg bukken springe inde mellem træerne, han springer langs med stykket, og så er han lige med et bare helt væk.

Og så vælter tvivlen bare ind over mig, har jeg ikke ramt ordentligt? Ligger han et sted og er anskudt? Puha det er ikke spor sjovt. Jeg ryster over hele kroppen, hjertet hamrer, og det føles som om synet bliver sløret, jeg ryster så meget at jeg ikke kan finde ud af at skrive sms, det bliver noget værre volapyk, og Carsten fatter ikke en brik.

Carsten skriver og spørger i sjov om jeg har skudt elgen, som jeg havde skrevet til ham om tidligere. Nej men kom og hjælp mig med at lede efter bukken, skriver jeg til ham. Jeg er i tvivl, om jeg har ramt ordentligt, og samtidigt er jeg slet ikke i tvivl, jeg prøver at spole tiden tilbage og gennemtænke skud øjeblikket igen og igen, det skulle være ok, jeg har ramt den buk eller... Jeg har rejst mig og står og tager landemærke, af skud stedet, da jeg ved det kan være utroligt svært at finde det når man først er kommet ned fra tårnet, alt ser bare helt anderledes ud dernede fra, da forskellen i højderne gør rigtigt meget.

Jeg syntes at det varer hundrede år, før Carsten kommer, men endelig er han der.

Da han stiger ud af bilen begynder han at filme, mig der står oppe i tårnet og bare venter på han skal komme så vi kan komme ud og lede efter bukken, som jeg er sikker på ligger forendt, et sted i skoven, samtidig med at jeg er bange for ikke at have ramt ordentligt, hjertet hamrer, i brystet på mig og mine hænder ryster, og er lidt svedige. (Skulle aldrig have skudt!!)

Endelig kommer han frem til tårnet, og ønsker stort tillykke med den første Sveriges buk!

Hvor skød du ham? Jeg fortæller ham om hvordan kalven havde stødt bukken, og hvor bukken stod da skuddet gik, og jeg viser ham et par kende mærker som vi kan holde os til når vi kommer ned fra tårnet, og skal op for at finde skudstedet, 120m.

Længere fremme.

Så begynder den anden halvdel af jagten på min første Svenske buk, den er næsten lige så spændende som den første del. Nu skal vi ud og finde skudstedet og derefter bukken.

Jeg er stadig sikker og samtidig usikker på mig selv, det er næsten ikke til at holde ud, der er bare alt for langt og alt for mange forhindringer, før vi kommer frem til det sted jeg er sikker på er skudstedet, syntes jeg.

Da vi efter megen møje og besvær endelig kommer frem til det sted hvor jeg er sikker på at bukken stod da jeg skød, er der bare ingen schweiss!!

Vi leder længe og hjertet falder helt ned i maven, på mig, og jeg forstår ingen ting, og alligevel bliver jeg ved med at vende tilbage til næsten det samme sted, igen og igen og der, der ligger der schweiss, ikke meget, men det er der og det er lyserødt, med væv i, lunge skud siger Carsten og smiler til mig, ham finder vi siger han og starter videoen igen.

Nu tror jeg på det, det er bare en super følelse, af stolthed og lettelse, puha, nu er jeg rigtig på mærkerne, og vi finder mere og større mængder af schweiss, og der ca. 50 m. fra skud stedet ligger min buk, (ham har jeg skudt) han ligger fint nede i en lille hulning, og ser så fredelig ud.

En fin buk på ca. 20 kg. Opsatsen er ikke noget at prale af størrelsesmæssigt, men den er noget speciel, den er 20 cm. i højden den ene stang er mørk og den anden er lys, og begge stænger bukker først bagud og lidt lavt derefter bukker de frem over, han ligner næsten en impala som han ligger der. Det er en ulige bønder, der er ikke meget rosenkrans og kun meget få perler, men den er skudt rigtig fint, lunger og lever er skudt til grød inden i kroppen, så udmærket skudt.

En rigtig dejlig søndag i Sverige tak for det Carsten. De ca. 5 timer hjemad er ikke noget at snakke om, det eneste der var på tale det var bukkejagt.

Indsendt af: Stine Hasfeldt